

[Valbak.]

grad tale om ulige behandling. Og hvad var svaret fra ministeren? Vi har ikke råd, nærmest underforstået: vi har ikke engang råd til at analysere. Man kunne næsten sige: hvorfor så overblik, hvorfor så plan? Det er dyrt, når man skal sætte det i værk, for det bliver brug for de 300 mill. kr., godt og vel endda, det kan jeg godt garantere for. Og det er tragisk nok, for hvem er det, det vil komme til at gå ud over, at vi for en lang årrække blokerer ved at bruge midlerne nu? Det er såmænd pensionisterne ikke mindst.

Jeg tillader mig at referere fra en artikel i bladet Danske Forsorgsledere, Centralorganisation for ledere ved Forsorgsinstitutioner. Her refererer man fra den store tandlægekongres i januar måned en tale, som blev holdt af en afdelingstandlæge ved tandlægehøjskolen. Han siger, at de over 65-årige har praktisk taget alle brug for enten helproteser, delvise proteser, kroner eller broer, og det tør nok antydes, at det er dyre sager, der her er tale om. Jeg stod den dag, og jeg står igen i dag med en pensionists kvittering for udført nødvendig tandlægeservice: 5.000 kr., det var regningen, det offentliges bidrag 200 kr.

Ved at fordele de 300 mill. kr. med lige beløb på 25-30 kr. til hver kommer vi netop til at lade nogle, der virkelig trænger, i stikken mange år endnu, for der bliver ikke plads til mange udskjelser. Dem, man ellers kunne komme til at lægge en plan for at hjælpe på en række områder, hvor der virkelig er behov for det, må vi lade i stikken.

Regeringen har valgt den brede vej. Prioriteringskriteriet ser ud til kun at have været: hvad giver stemmer? Eller måske: hvordan undgår vi at miste stemmer?

Vi må stå af her: Vi ønsker meget at få socialdemokratiet i tale om løsningen af det helt centrale samfundsspørgsmål: en prioritering af de offentlige opgaver, herunder de 40-50 pct. af de offentlige budgetter, som omfatter social- og sundhedssektoren. Ellers ordner økonomien det. Men vi ønsker det på et seriøst grundlag, og vi ønsker det efter det prioriteringskriterium, der hedder en behovsmåling.

Så til sidst vil jeg gerne sige et par ord om forhandlingsretten.

På det omtalte møde i Ålborg var som sagt den kommende arbejdsminister til ste-

de. Jeg vil gerne have lov at citere slutningen af den tale, jeg dengang holdt:

„Jeg er sikker på, at de invalideredes og pensionisternes talsmænd har set sig så meget om i verden, at I som jeg vedkender jer det samfund, vi lever i med dets fejl og mangler her og der. . . .

Med den holdning i tasken har jeres talsmænd ganske særlige forudsætninger for at fortælle samfundet, hvor skoen trykker, hvor problemerne ligger — og give forslag til løsninger.

Jeg beder derfor arbejdsministeren tage et budskab med hjem til socialministeren. Det skal lyde: „Skaf de invalideredes og pensionisternes talsmænd en formel ret til at forhandle med ministerium og minister, inden afgørelser træffes, om forhold af betydning for de invaliderede og pensionisterne“.

Erling Dinesen lovede at tage budskabet med hjem.

Man vil forstå, at vi har en særlig grund til at beklage, at denne sag kommer til afstemning sammen med et forslag, vi ikke kan gå ind for. Vi har en virkelig grund til at være meget, meget lidt glade for at skulle være nødt til at sige nej, når vi nu på dét punkt mener ja. Men skulle det lovforslag som helhed, vi behandler i dag, gå hen og falde, er vi naturligvis parat til at sætte forhandlingsretsbestemmelsen ind andetsteds, inden sommerferien melder sig.

Kurt Brauer: Mit hverv er let. Hr. Albertsen gjorde det let ved sin fyldige gennemgang af den argumentation, der ligger bag ved flertallets betænkningss afgivelse, og de borgerlige partiers ordførere har gjort det yderligere let derved, at de ikke har kunnet fremføre noget afgørende argument for, at man burde stemme, således som de anbefaler det i deres mindretalsudtalelse.

Man kan jo blive helt rørt over samme mindretalsudtalelse og over de borgerlige ordførere, som har været her på talerstolen og talt om planlægning af investeringerne i socialektoren, og over de påmindelser, der er faldet fra samme side om, at sektoren ikke bør friholdes fra de almindelige sparebestrebelse i riget, et princip, som også socialistisk folkeparti har tilsluttet sig. Men man er bare ikke klar over fra borgerlig side, at socialistisk folkeparti ikke kan og